

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 104/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. februára 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ondrejom Vajsom, Komenského 3, Veľký Krtíš, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Zvolen v konaniach vedených pod sp. zn. 5 T 20/2011 a sp. zn. 3 Nt 3/2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. apríla 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Ondrejom Vajsom, Komenského 3, Veľký Krtíš, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov

podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 5 T 20/2011 a sp. zn. 3 Nt 3/2012 (spolu ďalej aj „napadnuté konania“).

Sťažovateľ namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústava a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odôvodňuje najmä takto:

„... od podania návrhu na povolenie obnovy konania splnomocneným obhajcom o tomto návrhu nerozhodol doposiaľ, hoci uplynula doba viac ako tri roky. Súd porušiteľa doposiaľ nepredložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na prejednanie moje dovolanie zo dňa 23. 01. 2012 proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici pod sp. zn. 4 To/106/2011 a preto tento súd nekonal po dobu viac ako 3 roky. Dĺžku konania o dovolanie považuje sťažovateľ za neprimerane dlhú a spôsobenú výlučne nečinnosťou súdu porušiteľa. Uvedený postup súdu porušiteľa mal za následok vznik bezdôvodných prietáhov v konaní o obnove konania a dovolania, kde tieto bezdôvodné prietahy boli spôsobené nečinnosťou súdu porušiteľa bez ďalších objektívnych okolností. ... Sťažovateľ... považuje trojročnú nečinnosť súdu porušovateľa za zásah do jeho ústavných slobôd v dôsledku hrubej nečinnosti.“

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Okresný súd vo Zvolene v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Nt/3/2012 porušil právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ], aby jeho právna vec návrhu na obnovu konania sa prejedнала bez zbytočných prietáhov a v konaní o dovolaní, vedeného pod sp. zn. 5 T/20/2011 nerešpektoval postup podľa pokynu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 3 Tdo 2/2013 z 13. 02. 2013, čím porušil čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a to právo sťažovateľa na prerokovanie veci v primeranej lehote, zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] priznáva... primerané finančné zadostučinenie vo výške 5 000,- Eur, ktoré je Okresný súd vo Zvolene povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

Okresný súd vo Zvolene je povinný uhradiť právnemu zástupcovi sťažovateľa advokátovi... trovy právneho zastupovania vo výške 296,61 Eur...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu

a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie,

- a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili,
- b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody,
- c) proti komu sťažnosť smeruje.

Ústavný súd v nadväznosti na citované ustanovenia zákona o ústavnom súde poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane uvádza, že podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom na začatie konania (okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone), pričom viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Ústavný súd zdôrazňuje, že inštitút predbežného prerokovania návrhu (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde) nie je samoučelný, pretože týmto postupom sa skúmajú podmienky konania a bez ich splnenia nie je ústavný súd oprávnený vo veci konať.

Vzhľadom na dosiaľ uvedené ústavný súd vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa týkajúcej sa základného práva podľa čl. 47 ods. 2 ústavy v súlade so svojou ustálenou judikatúrou zdôrazňuje, že text uvedený mimo petitu pokladá len za súčasť odôvodnenia sťažnosti, ktorý nemôže doplniť petit (I. ÚS 316/09, I. ÚS 98/2011, II. ÚS 103/08, II. ÚS 154/09, III. ÚS 235/05, IV. ÚS 174/2011). Namietanie porušenia základného práva podľa čl. 47 ods. 2 ústavy obsiahnuté v texte sťažnosti ústavný súd preto posudzoval iba ako súčasť argumentácie sťažovateľa.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ namieta, že postupom okresného súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 5 T 20/2011 a sp. zn. 3 Nt 3/2012 došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie

veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 20/2011

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty dochádza v zásade až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby súdy alebo iné štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (napr. I. ÚS 10/98, III. ÚS 224/05).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, I. ÚS 16/04, II. ÚS 387/06) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade

okresným súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom okresného súdu, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

V nadväznosti na uvedený právny názor ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Tento právny názor vychádza aj zo skutočnosti, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojich práv postupom okresného súdu predovšetkým v súvislosti s predkladaním súdneho spisu na rozhodnutie o jeho dovolaní Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako dovolaciemu súdu. Sťažovateľ tvrdí, že dovolanie smerujúce proti uzneseniam Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 To 106/2011 a sp. zn. 2 Tos 35/2011 z 15. decembra 2011 (spolu ďalej len „uznesenia z 15. decembra 2011“), ktoré bolo okresnému súdu prostredníctvom jeho obhajcu doručené už 25. januára 2012, nebolo do času podania sťažnosti ústavnému súdu predložené na rozhodnutie najvyššiemu súdu.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 T 20/2011 z 26. júla 2011 (ďalej len „rozsudok z 26. júla 2011“) uznaný za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený úhrnný podmienený trest odňatia slobody v trvaní 9 mesiacov, výkon ktorého bol v súlade s § 49 ods. 1 písm. a) a § 50 ods. 1 Trestného zákona odložený na skúšobnú dobu v trvaní 12 mesiacov. Sťažovateľ podal

okresnému súdu 27. septembra 2011 návrh na navrátenie lehoty na podanie opravného prostriedku proti rozsudku okresného súdu z 26. júla 2011, o ktorom okresný súd rozhodol tak, že ho uznesením sp. zn. 5 T 20/2011 z 12. októbra 2011 zamietol (ďalej len „uznesenie z 12. októbra 2011“). Dňa 30. novembra 2011 podal sťažovateľ odvolanie proti rozsudku okresného súdu z 26. júla 2011, ktoré krajský súd uznesením sp. zn. 2 Tos 35/2011 z 15. decembra 2011 zamietol. Dňa 25. januára 2012 bolo okresnému súdu doručené dovolanie proti uzneseniu krajského súdu z 15. decembra 2011. Spis vzťahujúci sa na konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 5 T 20/2011 bol na rozhodnutie o dovolaní sťažovateľa proti uzneseniam krajského súdu z 15. decembra 2011 predložený najvyššiemu súdu 2. apríla 2015.

Z uvedeného vyplýva, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu (14. apríla 2015) sa spis vzťahujúci sa na konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 5 T 20/2011 nenachádzal v dispozičnej sfére okresného súdu, a preto v tom čase už nemohlo dochádzať postupom okresného súdu k zbytočným priet'ahom v napadnutom konaní. Ústavný súd preto v súlade so svojou ustálenou judikatúrou pri predbežnom prerokovaní tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 20/2011, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Nt 3/2012

Sťažovateľ namieta, že o jeho návrhu na povolenie obnovy konania vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 5 T 20/2011, ktorý podal prostredníctvom svojho obhajcu 23. januára 2012, okresný súd dosiaľ nerozhodol.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ podal vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 5 T 20/2011 návrh na povolenie obnovy konania 23. januára 2012. Zákonný sudca vydal 23. februára 2012 pokyn na pripojenie spisu vzťahujúceho sa na

konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 5 T 20/2011, ktorý bol zákonnému sudcovi doručený 19. apríla 2012. Vzhľadom na skutočnosť, že v trestnej veci podal sťažovateľ 25. januára 2012 dovolanie proti uzneseniu krajského súdu z 15. decembra 2011, zákonný sudca sťažovateľa 20. júna 2012 vyzval, aby sa vyjadril, či napriek podanému dovolaniu trvá aj na svojom návrhu na povolenie obnovy konania. Vzhľadom na skutočnosť, že obhajca sťažovateľa na výzvu zákonného sudcu z 20. júna 2012 nereagoval, výzva bola opakovane doručovaná obhajcovi sťažovateľa 16. januára 2013. Dňa 22. januára 2013 bolo okresnému súdu doručené oznámenie, že sťažovateľ trvá na návrhu na povolenie obnovy konania aj napriek podanému dovolaniu. S prihliadnutím na úradný záznam nachádzajúci sa na č. l. 257 spisu vzťahujúceho sa na napadnuté konanie, podľa ktorého sťažovateľ trvá na podanom dovolaní, pričom prioritným je pre neho práve konanie o dovolaní, zákonný sudca rozhodol, že o návrhu na povolenie obnovy konania sa nebude do rozhodnutia o dovolaní sťažovateľa proti uzneseniam krajského súdu z 15. decembra 2011 konať.

Najvyšší súd ako dovolací súd o dovolaní sťažovateľa rozhodol uznesením č. k. 3 Tdo 27/2015-270 z 20. mája 2015, ktorým ho odmietol. Spis bol okresnému súdu vrátený 27. mája 2015, ktorý následne doručoval uznesenie najvyššieho súdu z 20. mája 2015 stranám napadnutého konania. Zákonný sudca následne 23. júla 2015 nariadil vo veci návrhu na povolenie obnovy konania verejné zasadnutie na 23. september 2015, ktoré bolo vzhľadom na žiadosť sťažovateľa s prihliadnutím na jeho dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav preročené na 16. december 2015. Na verejnom zasadnutí 16. decembra 2015 okresný súd uznesením sp. zn. 3 Nt 3/2012 návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania zamietol (označené uznesenie nadobudlo právoplatnosť 16. decembra 2015).

Ústavný súd konštantne vychádza z judikatúry ESLP, z ktorej vyplýva, že pod ochranu podľa čl. 6 dohovoru nespadá konanie o návrhu na obnovu konania (IV. ÚS 382/09, m. m. I. ÚS 5/02), **pretože v tomto konaní ide o vydanie rozhodnutí, ktoré priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho** charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru (o tom už bolo právoplatne rozhodnuté v pôvodnom konaní, v tomto prípade v konaní vedenom okresným súdom pod

sp. zn. 5 T 20/2011, obnovu ktorého sťažovateľ navrhoval). Článok 6 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj SVÁK, J. Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina: Poradca podnikateľa, 2003, s. 370 – 371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghan c. Spojené kráľovstvo z 9. 5. 1985, Décisions et rapports, č. 60; taktiež REPÍK, B. Ľudské práva v súdnom konaní. Bratislava: MANZ, 1999, s. 62 – 63, kde sa uvádza: „Pôsobnosť (aplikovateľnosť) článku 6 zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Nevzťahuje sa teda na konanie o obnove... a článok 6 ani nezaručuje právo na revíziu procesu.“, alebo aj rozhodnutie ESĽP vo veci sťažnosti č. 41372/98, Václavík proti Slovensku z 30. 9. 2003].

Ochrany práv obsiahnutých v čl. 6 dohovoru sa možno domáhať až v obnovenom konaní, t. j. po tom, ako bolo príslušným všeobecným súdom právoplatne rozhodnuté o povolení obnovy konania.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol aj túto časť sťažnosti ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

II.3 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Nt 3/2012

Vo vzťahu k tejto časti sťažnosti ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, v ktorej opakovane uvádza, že sťažnosť, ktorou sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, možno odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú predovšetkým vtedy, ak „celková doba konania pred súdom..., ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných prietahov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 109/03), resp. vtedy, ak „na základe skutočností uvedených v sťažnosti nemožno postup súdu považovať za taký, ktorý by signalizoval možné porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (III. ÚS 204/09).

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre taktiež opakovane uvádza, že nečinnosť všeobecného súdu v dôsledku existencie prekážky v jeho postupe vytvorenej zákonom ustanoveným postupom (napr. právoplatné uznesenie o prerušení konania) nemožno posudzovať ako zbytočné prietahy v súdnom konaní (m. m. I. ÚS 697/2013, I. ÚS 78/02, III. ÚS 121/2013).

V posudzovanej trestnej veci sťažovateľ podal paralelne dva mimoriadne opravné prostriedky (dovolanie i návrh na povolenie obnovy konania). Táto skutočnosť síce nie je obligatónym dôvodom na prerušenie konania o niektorom z nich, ale v konkrétnych okolnostiach môže predstavovať objektívnu a ústavne akceptovateľnú prekážku, pre ktorú všeobecný súd nemôže vo veci konať. V žiadnom právnom predpise rovnako nie je uvedené, konanie o ktorom z týchto dvoch mimoriadnych opravných prostriedkov sa má považovať za prioritné, teda je v zásade na zákoncom sudcovi, ako sa vysporiada s takouto situáciou. V tejto súvislosti ústavný súd pozitívne hodnotí, že zákonný sudca vyzval sťažovateľa, aby oznámil, konanie o ktorom z ním podaných mimoriadnych opravných prostriedkov považuje za prednostné. Prihliadajúc na oznámenie sťažovateľa, podľa ktorého je pre neho prioritným konanie o dovolaní proti uznesení krajského súdu z 15. decembra 2011, ústavný súd konštatuje, že nečinnosť („nerozhodovanie“) okresného súdu o sťažovateľom podanom návrhu na povolenie obnovy konania v období od januára 2013 (oznámenie sťažovateľa) až do mája 2015 (vrátenie spisu okresnému súdu po rozhodnutí o dovolaní proti uzneseniu krajského súdu z 15. decembra 2011 najvyšším súdom) možno považovať za nečinnosť z dôvodu existencie objektívnej prekážky, ktorá bránila okresnému súdu v tejto veci konať, a preto išlo o nečinnosť, ktorú nemožno kvalifikovať ako zbytočné prietahy v konaní spôsobilé porušiť základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd navyše poukazuje aj na skutočnosť, že sťažovateľ sám svojím konaním spôsobil predĺženie napadnutého konania tým, že na výzvu okresného súdu z 20. júna 2012 reagoval až po jej opätovnom doručení v januári 2013, ako aj tým, že na základe jeho žiadosti došlo k preročeniu verejného zasadnutia nariadeného na 23. september 2015.

V období po odpadnutí objektívnej prekážky brániacej okresnému súdu o návrhu na povolenie obnovy konania konať, teda od mája 2015 (vrátenie spisu okresnému súdu) do decembra 2015 (rozhodnutie o návrhu na povolenie obnovy konania) ústavný súd neidentifikoval v postupe okresného súdu v napadnutom konaní nečinnosť alebo neefektívnu činnosť. Okresný súd konal plynulo a na verejnom zasadnutí 16. decembra 2015 uznesením sp. zn. 3 Nt 3/2012 návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania zamietol.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že postupom okresného súdu v konaní o jeho návrhu na povolenie obnovy konania nemohlo dôjsť k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a preto odmietol aj túto časť sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2016